

Rose

ตรวนอาสีณ

2

Roundlynoy

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งกับ *ตรวนอาสัญ* ในเล่มที่ 2 แล้วนะค่ะ จากเล่มที่แล้วคุณผู้อ่านคงเห็นว่าเรื่องราว มีการทิ้งปมปริศนาไว้มากมาย แต่ละอย่างก็ดูน่าสงสัยขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งยัง เกี่ยวพันถึงใครหลาย ๆ คน แถมยังจบได้ค้างคาใจมากด้วยใช่ไหมคะ อย่างนั้นทางสำนักพิมพ์ขอปล่อยไว้ให้รู้สึกอยากรู้เล่น ๆ อีกนิดดีกว่าค่ะว่า ฆีปลิวนั้นอาจจะร้ายกาจก็จริง แต่เขาก็ไม่ใช่ผีที่ร้ายกาจที่สุด หากไขปริศนา เกี่ยวกับภูมิลำเนาของปลิวกับโรงเรียนมัธยมวรวรรณนี้ได้ มันจะนำไปสู่ เรื่องราวที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น ถึงขั้นที่คุณผู้อ่านอาจคิดไม่ถึงกันเลยทีเดียวค่ะ

ตอนนี้คุณผู้อ่านเดินทางมากับภกตติณณ์ได้ครึ่งทางแล้วนะค่ะ แอบกระซิบบอกนิดหนึ่งค่ะว่าเนื้อเรื่องในส่วนของ 'เกมลงทัณฑ์' ที่อยู่ใน เล่ม 2 นี้ทั้งเข้มข้นและลุ้นระทึกจนคุณผู้อ่านต้องวางไม่ลงแน่นอน และ นอกจากเนื้อเรื่องที่คืบหน้าไปกว่าครึ่งแล้ว ภกตติณณ์ยังมีความคืบหน้า อย่างรวดเร็วกับน้องเพลิงของเขาค่ะด้วย! ตั้งแต่ย้อนเวลามากี่ลูกไม้ แพรวพราวว่าเดิมจนเพลิงหำใจไม่ไหวแล้วนะ! อยากรู้แล้วใช่ไหมคะว่า เรื่องราวจะเป็นอย่างไรบ้าง อย่างนั้นเชิญคุณผู้อ่านทุกท่านไปตามลุ้นตามเชียร์ กันได้เลยค่ะ

Rose

จากใจนักเขียน

บอกตามตรงว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยอินอะไรไทยๆเลย รู้สึกว่ามันเข้าใจยาก เข้าถึงยาก แต่ไม่รู้เพราะอะไรดลใจ ถึงได้เลือกมาเขียนนิยายผิทั้งๆที่กลัวผี และเพราะเรื่องผีผูกพันอยู่กับความเชื่อ ตำนานไทย ทำให้ราวน์จำเป็นต้องไปศึกษาเรื่องพวกนี้เพื่อเอามาเขียน นั่นทำให้ได้รู้ว่า ความจริงอะไรไทยๆ มันโคตรเจ๋ง เลยอยากหยิบยกมาเล่าในรูปแบบที่ทันสมัย ย่อยง่าย ดังนั้นถ้าใครอ่านแล้วรู้สึกว่ามันเจ๋งอย่างที่ราวน์รู้สึกก็จะดีใจมากค่ะ (ฮา)

ดรวนอาลัย เป็นนิยายที่ราวน์ใช้เวลาเขียนนานถึงสามปี หลังจากเลิกเขียนนิยายไปนานมาก ๆ จากเด็กน้อยที่เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ก้าวสู่วัยทำงาน มันคือช่วงชีวิตหนึ่งที่เราได้ลิ้มไปแล้วว่าตัวเองฝันอยากเป็นนักเขียน แต่นิยายเรื่องนี้กลับทำให้เราจดจำมันนั้นได้อีกครั้ง

ดังนั้นขอบคุณทุกคนที่เลือกหยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา ทั้งที่บังเอิญผ่านมาเจอ คนที่ตามอ่าน คอมเมนต์ โดเนต สนับสนุนราวน์ในทุกช่องทาง รวมไปถึงสำนักพิมพ์ Rose ที่มอบโอกาสให้นักเขียนตัวเล็ก ๆ คนนี้ค่ะ

Roundlynoy

TRIGGER WARNING

Abuse

การทำร้าย ใช้ความรุนแรง

Dubious Consent

การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายกึ่งจำยอม
(ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครหลัก)

Underage Sex

การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์
(ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครหลัก)

ตอนที่ 39

เกมลวกกัณฑ์ : ชั้นสี่

หลังจากพักผ่อนเอาแรง พวกเขาก็นั่งลงจากชั้นห้าอย่างเงียบกريبันโดแต่ละชั้นเมื่อลงไปชั้นหนึ่งก็จะปรากฏกำแพงล่องหนขึ้นมาทั้งขวางลงต่อไม่ได้ ทำให้จำต้องผ่านระเบียงทางเดินเพื่อตามหาบันไดใหม่

ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อก้าวลงไป ทางเดินที่เคยเรียบง่ายจะแปรเปลี่ยนเป็นสลับซับซ้อน พาดไขว้ดูจเขาวงกต ก่อนลงมา พวกเขานัดแนะสัญญาณมือง่ายๆ กันเรียบร้อยแล้ว ขณะอยู่ชั้นล่าง พยายามพูดให้น้อย เคลื่อนไหวให้มาก มีเพียงผ่านแต่ละชั้นอย่างรวดเร็วถึงจะมีชีวิตรอดต่อไปได้

ขณะพักเอาแรง ฟาโสเล่าให้เขาฟังแล้วว่าตัวประหลาดที่อยู่ในชั้นสี่นั้นแข็งแกร่งไม่ต่างจากตัวที่เจอตรงบันได ทั้งหมดล้วนเป็นประเภทมีแรงมาก แต่ร่างกายเปราะบาง เมื่อพิจารณาถึงความเป็นไปได้ดังกล่าว กฤตติณณ์ก็คิดว่ายังพอรับมือได้อยู่

อย่ากลัว...กฤตติณณ์กระซิบบอกกับตัวเองขณะเดินลงบันได มีแต่ต้องใจเย็นเข้าไปจึงจะเข้าออกได้อย่างสิ้นไหล นั่นคือกฎข้อสำคัญที่ท่องจำมาซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ทางเดินในชั้นสี่มีโตะลึ่มระระขนาดหักพัง แสงจันทร์ขีดขาวตกกระทบวัตถุ ก่อเป็นเส้นเงาทอดยาวพานให้สภาพแวดล้อมยิ่งดูมืดทึบ ได้โตะไม้ที่ถูกความมืดปกคลุมคล้ายมีบางสิ่งกำลังซ่อนตัวอยู่

กลิ่นคาวเลือดเข้มข้นยิ่งกว่าตอนอยู่บนชั้นห้า กฤตติณณ์ขมวดคิ้ว

น้อยๆ ขณะหรีตาลงพลันรู้สึกประหลาดใจ พื้นตรงหน้านั้นเหมือนมีบางสิ่ง
กองสุมวางระเกะระกะอยู่เต็มทาง แพบไม่มีที่ว่างให้ก้าวเดิน แรกเริ่มเขายัง
เดาไม่ได้ว่ามันคืออะไร รอจนฟ้าใสกุดเปิดไฟฉายถึงได้ค้นพบว่าสิ่งที่
กองสุมอยู่เต็มทางเดินล้วนเป็นซากศพ!

หนึ่ง สอง...สืบศพบนทางเดินมีจำนวนมากเกินกว่าจะนับไหว ร่าง
แต่ละร่างล้วนฉีกขาดแห้ววันประหนึ่งตุ๊กตาที่ถูกเล่นจนพัง ทั้งๆ ที่มันแทบดู
ไม่ต่างจากทะเลเลือดของมือมืดพระนคร แต่ไม่รู้ทำไม ยามทอดสายตามอง
ซากร่างเบื่องหน้า เนื้อตัวเขากลับรู้สึกเย็นวาบอย่างไม่อาจห้าม

เป็นเพราะนี่คือ ‘ศพ’ ของจริง ไม่ใช่ศพเทียมที่ถูกสร้างมาจากมอนสเตอร์
อันวิปริตของมือมืดอย่างนั้นหรือ

เป่าสายตากอดตติณณ์ขยับช้าๆ มองแต่ละใบหน้านั้นพื้น ก่อนจะพบว่า
ศพบางศพมีหน้าตาเหมือนกัน

รูปหนึ่งกอดตติณณ์พลันนึกถึงคำพูดของฟ้าใส

“อยู่ที่นั่นไม่ว่าเราจะตายไปกี่ครั้งก็จะฟื้นกลับขึ้นมาที่ชั้นห้า ฟื้นขึ้นมา
แล้วกลับลงไป ให้ตัวประหลาดพวกนั้นฆ่าซ้ำแล้วซ้ำเล่า หนูจำได้แม่นเลยว่า
ตอนที่พูดถึงเรื่องนี้ เด็กผิวนั้นหัวเราะออกมา บอกนี่คือวงเวียนแห่งการทรมาน
ชั่วนิรันดร์

“เป็นเกมลงทัณฑ์ที่น้ำหวานมอบให้กับเรา”

ยิ่งฟื้นขึ้นมาก็จะยิ่งเห็นศพของตัวเองกองสุม มองซากร่างตนนอนนิ่ง
กับพื้นครึ่งแล้วครึ่งเล่า ค่อยๆ ถูกมันฝังทบกลบความหวัง สถานการณ์แบบนี้
ย่อมทรมานผู้คนให้กลายเป็นบ้าได้

ชายหนุ่มเพ่งมองแต่ละใบหน้า แม้ทั้งหมดจะไม่สมประกอบนัก แต่กับ
บางคนเขายังจดจำได้อยู่

เป็นพวกลูกค้าที่เคยซื้อบริการน้ำหวาน...

“กลัวหรือเปล่าคะ” ฟ้าใสถาม กระบอกไฟฉายถูกกดต่ำเอียงลง
ปล่อยให้องศาแสงตกกระทบกับใบหน้าบิดเบี้ยวของศพบนพื้น ชับเน้นให้มัน
ยิ่งดูน่าสะพรึง

“ไม่ต้องกลัวหรอกนะคะ ยังไงเราก็ไม่ได้ตายจริงอยู่แล้ว” ริมฝีปากบาง

เหยียดออกเป็นรอยยิ้มน้อยๆ ท่ามกลางซากศพและซากปรักหักพัง มันช่างดูบริสุทธิ์ไร้เดียงสา แต่แทนที่จะทำให้รู้สึกน่าทะนุถนอม กลับทำให้หัวใจหดตื้นตันยิ่งเย็นเยียบ

ต้องผ่านเหตุการณ์แบบไหนมา เด็กคนหนึ่งถึงจะเผชิญหน้ากับความเป็นตายได้อย่างไม่แยแสถึงขั้นนี้...

เขากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอขณะเบือนหน้าหนีจากซากศพ อุดคึดไม่ได้ว่าหากตัวเองตายไปที่นี่ พื้นคื่นซีฟแล้วกลับลงมาอีกครั้งจะเห็นศพของตัวเองตามรายทางหรือไม่

“เธออยู่ที่นี้มากี่วันแล้ว”

“ห้าวัน” ฟ่ำใสตอบ

“เธอ...” เขาลังเล “ไม่เคย...”

“อะ?”

“เปล่า ไม่มีอะไร” กฤตติณณ์กลืนคำถามกลับไปขณะออกเดินไปข้างหน้าช้าๆ ระมัดระวังไม่ให้เหยียบลงไปบนซากศพ เขาเลียบตาไปยังสาวน้อยข้างกายพลางเดินไปทีละก้าวๆ รู้สึกเหมือนระหว่างเขากับเธอมีเส้นกันบางๆ ที่ไม่อาจก้าวข้าม

เส้นกันที่หากข้ามไปจะไม่อาจหันหลังกลับ

“ฟั่วปิตไฟติกว่า” เขาเปลี่ยนเรื่อง ฟ่ำใสเผยสีหน้าลังเลไม่เห็นด้วย

“แต่...”

“มันเห็นชัดเกินไป” ชันหำรับแสงได้ดีกว่า กฤตติณณ์จึงไม่ทันคิดถึงเรื่องนี้ แต่พอก้าวลงมายังชั้นล่างกลับเหมือนเดินอยู่บนคนละโลก เมื่อเปิดไฟฉายกลับเหมือนหอกแสงที่แทงใส่ความมืดซึ่งทอดกายปกคลุม

อย่าว่าแต่ตัวประหลาดที่เคยชินกับความมืดเลย กระทั่งคนทั่วไปยังมองเห็น

ฟ่ำใสเฝ้าปากแน่น เห็นได้ชัดว่าความมืดอันไร้ขอบเขตทำให้เธอไม่สบายใจ แต่ภายใต้การจับจ้องอันแน่วแน่ของกฤตติณณ์ สุดท้ายก็จำต้องยอมทำตาม

เมื่อปิดไฟฉายเหลือเพียงแสงจันทร์ส่อง มัชฌมวรวัดณ์ยามคำคืน

ยิ่งนำพรันพริ้ง ท่ามกลางบรรยากาศชวนเขย่าขวัญยังได้ยินเสียงร้องโหยหวน
ดังเป็นระยะ ยากจะแยกแยะว่าดังจากชั้นไหน

ตลอดทางพวกเขาพยายามเดินให้เร็ว ฟังให้มาก และไม่นานก็ได้ยิน
เสียงผิดปกติ

เป็นเสียงที่เหมือน...มีคนกำลังเคี้ยวกลืนอะไรบางอย่าง

กฤตติณณ์ส่งสัญญาณให้ฟ้าใสเสียงเสียง ต่อให้เขาเคยผ่านการฝึกฝน
แต่ระยะเวลายังไม่มากพอต่อการจำแนกอย่างละเอียด เสียงนั้นดังมาจากไหน
ชายหนุ่มทำได้เพียงกะประมาณเอาคร่าว ๆ

มันมาจากทางห้องเรียน

กฤตติณณ์ยอบตัวลง ใช้โต๊ะไม้ที่วางระเกะระกะกำบังตัวขณะกวาดมอง
ไปยังประตูห้องเรียนแต่ละห้อง บานบานปิดบานบานเปิด แต่ไม่ว่าจะปิด
หรือเปิด ล้วนไม่มีแสงสว่างเพียงพอต่อการสำรวจ

ใกล้กับประตูห้องเรียนชั้น ม.3 ปรากฏเงาตะคุ่ม ๆ ของตัวประหลาด
กำลังยืนโก้งโค้ง ตัวของมันสูงมาก ทั้งสูงทั้งผอมจนดูคล้ายกับกิ่งไม้แห้ง
ศีรษะก้มลงแทบจรดติดพื้น และหากตั้งใจฟังดี ๆ จะได้ยินเสียงครวญคราง
เบา ๆ ดังแทรกออกมา

เหยื่อของมันยังไม่ตาย เพียงแต่...ก็คงทนได้อีกไม่นาน

ราวกับรับรู้ได้ถึงสายตาที่จับจ้อง ชายได้ร่างตัวประหลาดค่อย ๆ
หันหน้ามา ดวงตาสองคู่ประสานสบกันตรงช่องระหว่างโต๊ะไม้ ริมฝีปาก
อาบเลือดขยับ เอยด้วยน้ำเสียงกระห่อนกระเท็น

“ช่วย...ด้วย...”

!!!

ถ้อยคำครางเครือ่นั้นแผ่วเบาอย่างยิ่ง แต่เมื่อกระซิบกล่าวขึ้นมา
ท่ามกลางความเงียบสงัดมันก็ดังจนเกินพอ อากาศคล้ายถูกแช่แข็งในวินาทีนั้น
ไม่ว่ามนุษย์หรือตัวประหลาดล้วนหยุดชะงักในฉับพลัน

หัวใจกฤตติณณ์เต้นกระหน่ำ ไม่กล้าแม้กระทั่งจะหายใจ

และนั่นเป็นตอนที่ตัวประหลาดหันขวับมาตามสายตาชายแปลกหน้า
ศีรษะซึ่งดูคล้ายดอกบัวปิศาจบานอ้า ส่งเสียงกริรร้องในทันที!

“กร๊าสสสส!”

“เวรเอ๊ย!” กฤตติณณ์สบถ มองมันทิ้งเหยื่อพุ่งเข้ามาหาตนแล้ว ตัดสินใจอย่างรวดเร็ว

“วิ่ง!”

ไม่ต้องรอให้บอกซ้ำสองฟ้าใสก็ออกวิ่งแล้ว เทียบกับชายหนุ่มด้านหลัง การเคลื่อนไหวของเธอยังคล่องแคล่วยิ่งกว่า คล้ายเคยวิ่งผ่านเส้นทางนี้มานับครั้งไม่ถ้วน

กฤตติณณ์กำไขควงในมือแน่น เขาไม่มีคิดจะนุ้มบ่ามเข้าปะทะ แต่ขาสั้นมีหรือจะสู้ขายาว หากวิ่งไล่จับกัน เกรงว่าไม่ถึงนาทิต้องถูกมันไล่ทันแน่ ดังนั้นกฤตติณณ์จึงตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ประคบมือพนม ร่ายคาถาในทันที

“พะ นะ ทะ มะ!” คาถาจิ้งจอกุร้ายอย่างรวดเร็ว ตัวประหลาดที่กำลังจะก้าวขาเซ้งก้าง ติดสตันไปในเสี้ยววินาที กฤตติณณ์ยอมฉวยโอกาสนี้หันหลังวิ่งตามฟ้าใสไป เสียงร้องเมื่อครูดังขนาดนั้น หากยังมีล้าอยู่ต่อ เกรงว่าอีกไม่นานคงถูกตัวประหลาดแห่มาปิดล้อม ถึงเวลานั้นชายคนเมื่อครู่มีสภาพแบบไหน ตัวพวกเขาเองคงไม่ต่าง

ดวงตาสีน้ำตาลแดงเหลียวมองไปทางหลัง เห็นความหวังในดวงตาเหยื่อตัวประหลาดมอดดับ เขายับริมฝีปาก มอบกลับให้ได้เพียงสองคำ

ขอโทษ

ทางเดินในชั้นสี่ซับซ้อนวุ่นวาย ระหว่างพวกเขามีเพียงฟ้าใสเท่านั้นที่รู้ทาง ดังนั้นขณะหันไปร่ายอาคมสักดึกัน กฤตติณณ์ยังต้องคอยระวังไม่ให้พลัดหลง

ทั้งสองหื้อวิ่งเต็มเหยียด ไม่มีมัวหลบๆ ซ่อนๆ อีก นับว่าโชคดียี่สิบสองทางไม่เจอตัวประหลาดโผล่มาดักหน้า หลังจากเลี้ยวโค้งเป็นครั้งที่เจ็ดในที่สุดก็สลัดตัวประหลาดตัวนั้นพ้น

“พัก...พักก่อน...” ฟ้าใสหอบหายใจ เดิมทีเร็วแรงเธอก็ไม่ได้มากมายอะไรอยู่แล้ว วิ่งสุดแรงอยู่กว่าห้านาทีเต็ม สองขาจึงอ่อนแรงจนแทบจะลงไปคลานกับพื้น

กฤตติณณ์เหลียวหลังกลับไปมอง เมื่อไม่เห็นตัวประหลาด ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้า ประสาที่เครียดเข็งก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง เขาหันกลับมาพยักหน้าพลางเอ่ย “ได้ แต่หาที่หลบสักหน่อย...”

คำพูดของเขาสะดุดหยุด จังหวะนั้นหางตากฤตติณณ์พลันสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวบริเวณทางเชื่อมตึก

ยังมีตัวประหลาดซ่อนอยู่อีกตัวหนึ่ง!

“หลบเร็ว!” กฤตติณณ์ร้อง สองสัปดาห์ที่ฝึกอยู่กับแคลเบี่ยนอาจไม่ได้ทำให้เขากลายเป็นผู้เชี่ยวชาญการต่อสู้ ทว่าหลังเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ฝีมือร้ายกาจมากกว่าสิบสี่วัน สิ่งที่กฤตติณณ์ถนัดที่สุดย่อมไม่พ้นการหลบ

และเพราะเขาเคยหลบการโจมตีมานับครั้งไม่ถ้วน ช่วงเวลาที่ตัวประหลาดนั้นเหยียดมือมา สัญชาตญาณก็กระซิบบอกแล้วว่าครั้งนี้...

เขาไม่มีทางหลบพ้น

มันเร็วเกินไป มาในหมอบอด ก่อนร่างกายจะทันได้เคลื่อนไหว กรงเล็บแห่งความตายพลันสยายกางอยู่ตรงหน้า

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทว่าในสายตาของกฤตติณณ์ เหตุการณ์ตรงหน้ากลับขยับเขยื้อนช้าเหมือนภาพถ่ายที่ขยับเปลี่ยนทีละเฟรม มือของมันเคลื่อนเข้ามาหา ปลายเล็บแหลมคมจะทะลวงดวงตาไปอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า ในหัวเขาถึงขั้นผูกภาพตัวเองถูกมันบดขยี้กะโหลกจนแหลกเหลวขึ้นมาแล้ว

นั่นเป็นตอนที่กลองอกของเขาพลันรู้สึกสั่นร้อน ก่อนสายลมจะกระโชกแรงในอาคารปิดทึบ โหมพัดจนฝุ่นฟุ้งกระจาย!

“โฮกกกก!!”

“กรีดดดด!!”

เลื้อ!

กฤตติณณ์ผงะถอยหลัง ดวงตาเบิกกว้าง จ้องมองพยัคฆ์หมิฟที่จู่ๆ ปรากฏตัวขึ้นระหว่างเขากับตัวประหลาดอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยด้วยสายตาตกตะลึง

มันราวกับโผล่ขึ้นมาจากความว่างเปล่า ร่างกายขนาดมหึมาลั่นกิน

ทัศนียภาพเบื้องหน้าไปจนหมดสิ้น เห็นเพียงลายพาดกลอนซึ่งขยับไปตาม การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ กลืนอายุเต็มโหดดูดันพุ่งเข้าปะทะจนร่างกาย สั่นสะท้าน

พยัคฆ์หมีฟไม่พูดพร่ำทำเพลง แคมั่นอ้าปากหนึ่งครั้งก็กัดกระซากหัว ตัวประหลาดจนหลุดออกจากป่า!

สองหูพวกเขาได้ยินเสียงดัง ‘กรั้วม’ ร่างกายผอมแห้งปล้นหลุดสวลงกับพื้น เลือดสดๆ สาดกระจาย เพียงชั่วพริบตาได้เท่าก็มีซากกว้างรุ่งโครม มนุษย์ทั้งสองได้แต่เบิกตามองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง ชั่วขณะหนึ่งถึงกับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว ทว่าท่ามกลางความสับสนนี้ สมองกฤตติณณ์กลับหลุด ความคิดหนึ่ง

บางที เทียบกับตัวประหลาดตัวนั้นแล้ว เลือดตัวนี้ยังคล้ายจะอันตราย ยิ่งกว่า

พยัคฆ์หมีฟค่อยๆ หมุนกายหันมา ศีรษะของตัวประหลาดที่หล่นลง จากปากถูกบดขยี้จนแหลกและ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหากมันต้องการ แค ชั่วพริบตาหัวของเขาและฟ้าใสก็คงมีสภาพไม่ต่างกัน

เลิกร้ายตนนั้นยืนอยู่ในเงาของอาคาร เมื่อสบตากับมัน กระทั่งคนที่ สามารถเผชิญหน้ากับภูตผีได้โดยหน้าไม่เปลี่ยนสีอย่างกฤตติณณ์ยังใจเต้น กระหน้า เหงื่อเย็นๆ หลั่งออกจนแผ่นหลังเปียกชุ่ม ไม่ต้องพูดถึงฟ้าใส ที่ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ

พยัคฆ์หมีฟยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยขยับ เท้าหน้าก้าวออกช้าๆ เหยียบย่างลงบนแสงจันทร์ที่ส่องลอดผ่านบานหน้าต่าง เผยให้เห็นโครงร่าง แข็งแรงกำยำของสมิงหมีฟสีดำหมีฟ กล้ามเนื้อแต่ละมัดอัดแน่นเต็มเปี่ยม ไปด้วยพลัง ทั้งกรงเล็บและคมเขี้ยวตั้งหลอมสร้างขึ้นมาจากความมืดมิด ทางของมันແກ່วงช้าๆ ดูเกียจคร้านและหยิ่งผยอง ราวโลกทั้งใบต้องยอม สยบอยู่แทบเท้า

สมิง

ชั่วขณะที่สบตากับมัน กฤตติณณ์พลันนึกถึงคำคำนี้

เสือสมิงคือเสือต้องสาปที่กินคนเป็นๆ เข้าไปจนมีอำนาจวิเศษ ยิ่งกิน มากยิ่งแข็งแกร่ง วิญญาณของผู้ที่ถูกสมิงกินจะกลายเป็นบรืวาร ถูกมัน จ้องจ่าตลอดกาลไม่อาจไปผูกไปเกิด

และในบรรดาสมิงทั้งหมด ที่แข็งแกร่งที่สุดก็คือสมิงหมิฟ

มันฆ่ามนุษย์ กินเนื้อคนมานับไม่ถ้วน ถูกโลหิตชโลมย้อมจนขน เปรเปลี่ยนเป็นสีแดงดำ กลายเป็นสมิงหมิฟในที่สุด

“ถ้าพวกเธอโตขึ้นแล้วเจอสมิงยังลองเสี่ยงสู้กับมันดูสักตั้งได้ แต่จำไว้ ว่าถ้าเจอสมิงหมิฟจงหนีไปให้ไกล อย่าเผชิญหน้ากับมันเป็นอันขาด”

คำเตือนของพราหมณ์สมณะดั่งก้องอยู่ในหัว กฤตติณณ์อยากถอยหนี แต่ความหวาดกลัวกลับแนบจุมพิตลงบนหลังคอ พาให้ขนลุกชันกรูเกรียว ข้างฝืนกัดกริ่งสองขาจนขาไม่อาจแม้แต่ก้าวถอยหลัง

และนั่นทำให้กฤตติณณ์สูญเสียโอกาสสุดท้ายในการหลบหนี เมื่อ สมิงหมิฟก้าวเข้ามาหาเขาช้าๆ ก่อนที่มันจะยอบตัวลงแล้ว...นอนหงายพุง?

“???”

หน้าของมันยังไม่ได้ทำแค้นนอนหงาย ยังบิดซ้ายบิดขวาอวดพุงขาวพ่อง พุงนุ่ม ดวงตาที่ขมขื่นสลับนั้นแลดูไร้เดียงสาเจือไว้ด้วยความคาดหวัง คล้าย กำลังถามว่า มัวทำอะไรอยู่นะมนุษย์ ลูกพุงเรลสิ รีบชมเรลสิ เราจัดการ สัตว์ประหลาดได้ เราเก่งใช้มายยยย

กฤตติณณ์ “...”

นายสิมัวทำอะไรอยู่ เป็นสมิงหมิฟผู้ชั่วร้ายเหี้ยมโหดไม่ใช่หรอ!

ฝ่ายเจ้าสมิงหมิฟเมื่อมันเห็นเขายังอยู่เฉยก็ตัวตึงมาเกี่ยวข้อมือ ร้องเหมียวเสียงหวานเล่นเอาคนฟังขนลุกชูตั้งแต่หัวจรดเท้า

เหมียว? เสือบ้านไหนจะร้องเหมียววาว

ชั่วพริบตานั่นกฤตติณณ์อดคิดไม่ได้ว่า บางทีเจ้าตัวนี้อาจไม่ใช่ สมิงหมิฟ แต่เป็นแค่แมวดำลายสลิดที่โดนรังสีไฟฉายขยายส่วน

เจ้าเสือตัวโตส่งเสียงฮึดฮัดในลำคอ เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจที่อีกฝ่าย ไม่ยอมลูบพุง สีหน้าของมันบ่งถึงขณะพลิกตัวลุกขึ้น เป็นฝ่ายยัดหัวใหญ่โต เข้าไปในอ้อมแขนกฤตติณณ์แล้วถูไถไปมาอย่างพอกพอกใจ กิริยาไม่ต่างจาก

เด็กน้อยที่กำลังอดอ้อน เล่นเอากฤตติณณ์หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก บอกไม่ถูกว่าควรรู้สึกอย่างไรกันแน่

ดูเหมือนกับว่าเจ้าเสือตัวนี้...จะไม่ทำร้ายเขา

ไม่สิ ไม่เพียงแต่ไม่ทำร้าย ยังคล้ายต้องการประจบเอาใจเขามากกว่าหาก

อาจเพราะไม่รับรู้ถึงจิตสังหาร ในที่สุดกฤตติณณ์ก็ยื่นมือเข้าไปเกาะคาง มันอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ก่อนจะเห็นเจ้าเหมียวยักษ์หลับตาพริ้ม หางส่ายไปมา ดูอารมณ์ดีเสียจนน่าหยิกแถม

ปลายนิ้วเรียวยาวขยับลากจากใต้คางไปยังใบหู ประณิบัติ 'นายท่าน' อย่างระมัดระวัง เอาเข้าจริงกฤตติณณ์ก็ไม่เคยเสี่ยงหมาเลี้ยงแมวมาก่อน ถ้าให้ลองเทียบดูแล้ว รสนิยมเขาน่าจะเอนมาอันหลังมากกว่าหน่อย เพราะอย่างไรน้องเพลิงน้อยของเขาก็ไม่ต่างจากลูกแมวเหมียว ๆ

อีกอย่าง...

ชายหนุ่มหลบลตาลง ดึงคอเสื้อตัวเองเล็กน้อย ถึงรอบตัวจะค่อนข้างมืดสลัว ทว่าอาศัยแสงจันทร์เขายังพอมองเห็นว่าเครื่องรางที่อาหลินมอบให้ กลายเป็นสีดำนสนิทไปแล้ว ก่อนเจ้าสมิงทมิฬจะปรากฏตัว เขาสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าอุณหภูมิของหยกชิ้นนี้แปรเปลี่ยนเป็นร้อนลวก

เป็นไปได้ไหมว่าเจ้าเสือนี้อาจจะออกมาจากหยก...

การเอาวิญญาณมาใส่เครื่องรางของขลังไม่ใช่เป็นไปได้ ตัวอย่างที่เด่นชัดคือกุมารทอง เพียงแต่อาเขาเป็นเทียนชื่อ ทางฝั่งจีนมีคุณไสยทำนองนี้หรือไม่ กฤตติณณ์เองก็ไม่แน่ใจ แต่วัดจากเครื่องรางชิ้นนี้ที่อาให้เขาใส่ไว้ เพื่อปกป้องคุ้มครองแล้ว บางทีเจ้าเสือนี้อาจมีอยู่เพื่อการนั้น

เพราะเปลออครุ่นคิดอย่างจริงจัง ปลายนิ้วของเขาจึงหยุดนิ่งไม่ขยับ นายท่านผู้กำลังพริ้มตารับการประณิบัติพินลมหายใจแรง ๆ อย่างไม่พอใจ เล่นเอาคุณทาสจำเป็นต้องรีบออกแรงเกาต่ออย่างรวดเร็ว

“จะ...จี้เกอคะ...”

“ไม่เป็นไร พี่วามันไม่ทำร้ายพวกเราหรอก ไม่เชื่อก็กินลูกหมีมันดูสิ”

ยังไม่ทันจะได้ตอบ ฟาโศพลันเห็นเจ้าสมิงทมิฬลืมหินตาพริบ อาศัยจังหวะที่กฤตติณณ์ไม่ทันมองส่งสายตาขึ้นมาให้ เหมือนกำลังบอกกับเธอว่า ถ้ากล้า

ลูบมันก็ล้ากั๊ด!

สายตานั่นเล่นเอาเด็กสาวผงะถอยหลัง ในสายตาเธอ เทียบกับพวกตัวประหลาดก่อนหน้านี้ เจ้าเสื้อนี้ยังมีบรรยากาศชวนสะพรึงยิ่งกว่า ทว่าชั่วพริบตาที่ก่อกวนดิ้นรนหันมา เจ้าพยัคฆ์ร้ายพลันแปลงร่างเป็นแมวบ้าน ร้องเหมียว ๆ ด้วยสีหน้าบ้องแบ๊ว

ฟ้าใส “...”

นี่คืออะไร พยัคฆ์การละครอะไร

ก่อกวนดิ้นรนสำหน้า หันมากระซิบกับเจ้าเหมียวตัวโตว่า “แกออกมาจากหยกเธอ”

“เหมียว”

“เป็นสัตว์อาคมของอาหลิน?”

คุณเสื้อเอียงคอ สีหน้าฉายแววงงง “เหมียว?” ไม่ร้องเปล่า ยังแลบลิ่นเลียแก้มเขาแผล็บ ๆ จิกจี้เสียจนเขาอดหัวเราะไม่ได้

เห็นท่าทางซื่อป้อแฝงไว้ด้วยแววอดอ้อนนี่แล้วก่อกวนดิ้นรนก็มันเขี้ยวหนักมาก ทั้ง ๆ ที่เป็นเสื้อตัวโตหน้าเหลี่ยม แต่กลับมามีท่าทีแหว่งร้องเหมียวเสียงเล็กเสียงน้อย ไม่ได้เข้ากันเลยสักนิด!

ฮัมมมม เจ้าเสื้อแอบแบ๊ว!

ชายหนุ่มขย่ำคอมันไปที่ ก่อนจะชะงักเมื่อสัมผัสโดนสายโซ่ที่คล้องอยู่รอบคอ สมิงทมิฬสะบัดหัวสองสามครั้งแล้วเงยหน้าขึ้น ช่วยให้เขาสังเกตเห็นโซ่ที่จมอยู่ในขนหนานุ่มของมันได้

โซ่เส้นนั้นเป็นโซ่เปล่า จุดที่ควรมีป้ายชื่อห้อยแขวนกลับกลายเป็นกุญแจดอกหนึ่ง กุญแจดอกนี้ทั้งเก๋คร่ำทั้งเต็มไปด้วยสนิม ถึงอย่างนั้นยังพอมองออกว่ามันเป็นกุญแจห้องทั่วไป ไม่ได้มีรูปร่างแฟนตาซีเหมือนในหนัง และหากว่ากันตามตรง แทนที่จะบอกว่าโซ่คล้องคอของมันมีไว้ใช้ล่าม ก่อกวนดิ้นรนกลับคิดว่ามันมีไว้เพื่อห้อย ‘กุญแจ’ ดอกนี้มากกว่า

แน่นอนว่าก่อกวนดิ้นรนย่อมไม่มีทางรู้ว่ากุญแจดอกนี้มีไว้ทำอะไร สบเข้ากับดวงตาใสแจ๋วของเจ้าสมิงทมิฬ หัวใจเขาก็เหมือนถูกอุ้งเท้านุ่ม ๆ ของมันตะปบเล่นจนอดใจไม่ไหว จมจมูกสื้นซมพู่ของมันไปที่

“ต่อให้ถามนาย นายก็คงตอบฉันไม่ได้อยู่ดีใช่ไหม”

“เมื่อยวรวร”

“เอาเถอะ แต่ที่นายช่วยฉันก็ต้องขอบคุณอยู่ดี แกจะกลับเข้าไปหรือเปล่า”

เจ้าสมิงหมิฟเดินวนรอบตัวกฤตติณณ์ เอาหางพันรอบข้อมือเขาไว้ก่อน เอาหัวใหญ่โตซุกเข้ามาที่อกอีกรอบหนึ่ง พรุสมหายใจร้อนผ่าวกระทบผิวหนัง คล้ายกำลังบอกว่ามันจะอยู่ไม่ไปไหน

กฤตติณณ์เกาหูให้มันอย่างเอ็นดู ก่อนหันไปบอกฟ้าใส “พวกเรา รีบไปต่อกันเถอะ ที่นี้อยู่นานไม่ได้ เจ้าตัวนี้เหมือนไม่มีอันตราย พามันไปด้วยแล้วกัน”

“พามันไปด้วย!?” ฟ้าใสตัวแข็งทื่อก่อนจะส่ายหน้าอย่างเด็ดขาด “พี่คะ มันมาจากไหนก็ไม่รู้ แถมดูอันตรายจะตาย แคตัวประหลาดข้างล่างนี่ก็อันตรายมากพออยู่แล้ว หนูว่าอย่าไปยุ่งกับมันดีกว่า”

คำกล่าวของเด็กสาวนั้นสมเหตุสมผลเป็นอย่างยิ่ง ฟ้าใสขมวดคิ้วแน่น อยากจะบอกว่ามันทำท่าทางไร้พิษภัยแค่ตอนที่พี่มองไม่เห็นเท่านั้น อย่างตอนนี้ พอกฤตติณณ์หันมาทางเธอ เจ้าสมิงหมิฟปล้นแยกเขี้ยวข่มขู่เหมือนต้องการบอกว่าถ้าไม่เลิกคัดค้าน มันจัดการเธอแน่

กิริยานี้ทำเอาฟ้าใสนึกถึงเหตุการณ์ในหนัง จำพวกปิศาจสาวที่แปลงกายมาล่อลวงชายหนุ่ม รอนจอีกฝ่ายคลายความระวังก็จะจัดการกินหัวกินหางจัดการจนเรียบบูร

ถึงแม้เธอจะไม่เข้าใจว่าทำไมรอบนี้ถึงกลายเป็นเสือแสบแสบก็ตาม...

“มันช่วยชีวิตเราไว้ละ ถ้าไม่มีมัน เมื่อกี้พี่คงตายไปแล้ว แล้วเธอดิตเหรอว่าล่าพังแค่พวกเราจะหนีรอด อีอย่าง...” กฤตติณณ์เหลือบมอง ฟ้าใส มุมปากผุดรอยยิ้มคลุมเครืออยากจะอ่านความ “เธอก็บอกเองไม่ใช่เหรอว่าถ้าตายไปที่นี้ก็จะกลับไปขึ้นห่า จะกังวลไปทำไม เว้นก็แต่...เธอโกหก”

ฟ้าใสน้ำตานอง รู้สึกเหมือนตัวเองโดนใส่ความแล้ว “หนูพูดความจริงนะคะ”

“ถ้าฉันก็อย่าเสียเวลาเลย ยิ่งหยุดอยู่นานยิ่งอันตราย รีบไปต่อกันเถอะ”

กฤตติณณ์เอ๋ยแบบนี้ก่อนจะหันหลังเดินนำไป ทำทางปอดโปร่งสบายใจมาก
เหมือนเจ้าเสือตัวโตที่เดินตามหลังต้อยๆ เป็นเพียงแมวบ้านจริงๆ

และฟ้าใสกล้ำสาบานเลยว่า ชั่วพริบตาที่พี่ชายคนนี้หันหลัง เจ้าพยัคฆ์
การละครนี้ก็ยิ้มที่ใส่เธอหนึ่งที

“...”

เด็กสาวคิ้วกระตุก มองลายพาดกลอนบนตัวมันแล้วอดครุ่นคิดไม่ได้ว่า
ถ้าในห้องนอนตัวเองมีพรมเช็ดเท้าหนังเสือสักผืนก็น่าจะไม่เลวเหมือนกัน

กดลองอ่าน

ตอนที่ 40

เกมลวกกัณฑ์ : สมิภกนิษ

มีสมิภกนิษอยู่ การเดินทางจึงง่ายขึ้นมาก ตัวประหลาดมาหนึ่งตัว มันก็เงื้องั่งมือตะปบหนึ่งตัว ตัวไหนน่ารำคาญหนอยก็อ้าปากกัดหัว เลือดสาตกกระจายเต็มพื้น สองสามตัวแรกกฤตติณณ์ยังรู้สึกสยดสยองอยู่บ้าง แต่พอผ่านมามากครั้งที่สี่ที่ห้า เขาก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเทพทูล เต็มเงินเอาสุดยอดไอ้เหี้ยมมาลุยด่านสยองขวัญระดับเบสิกแล้ว

ตัวประหลาดในชั้นสี่นี้กำลังรบอาเจียนข้างแข็งแกร่ง แต่ก็เพื่อความแข็งแกร่งแบบเฉพาะด้าน บางตัวแรงเยอะ บางตัวเคลื่อนไหวได้รวดเร็ว ทว่าร่างกายกลับเปราะบางอย่างยิ่ง หากไม่ใช่แห่มาพร้อมกันหลายตัว เกรงว่าคุณสมิภกนิษพังทลายไปตบไปแล้ว

กฤตติณณ์ “ทำดีมากคนเก่ง ไว้ออกไปแล้วพี่เอวิสกัสให้กินนะ”

“เมี้ยวววว” เราไม่กินวิสกัส!

เจ้าเลื้อยร้องประท้วง ทว่าก็ได้รับเพียงรอยยิ้มหยอกเย้าจนตากลายเป็นสระอิตอบกลับมา ทำเอามันคันเขี้ยว นึกอยากจะทำมนุษย์ที่ให้ความรู้สึกเหมือนกันแบ่งนุ่มนิ่มนี้สักคำสองคำ

มันเขี้ยว!

มันหายใจพืดพืด หันไปบรรยายอารมณ์ด้วยการกัดหัวตัวประหลาดที่ยังไม่ตายดีแทน เล่นเอากฤตติณณ์รู้สึกเสียวคอขึ้นมาชอบกล

หรือบางทีมันไม่ควรไปแห่มันเล่นมากเกินไป ต่อให้มันดูเป็นมิตร

ก็ต้องไม่ลืมว่าความจริงแล้วมันเป็นสมิงทมิฬ...แม้ใจจะคิดแบบนั้น แต่พอเห็นมันหันมาทำหน้ายั๊ตหยิ่งเรียกร้องคำชมทุกครั้งที่ได้จัดการตัวประหลาดได้ทีไร คุณชายหาญสุวรรณก็หลงเหลือเพียงความคิดอยากจะกลั่นแกล้งมันเท่านั้น

เหม่อมองหนึ่งคนหนึ่งเลื้อยกำลังเล่นกันอยู่ตรงหน้า ฟ่ำใส่ก็ขมขึ้นจนแทบกระอัก อุดคิดไม่ได้ว่าบางทีพวกเธออาจจะอยู่กันคนละเชิรฟ์ ในขณะที่กฤตติณณ์มีเจ้าสมิงทมิฬปกป้องดูแล เธอกลับถูกมันปล่อยปละละเลยไม่สนใจ ต้องคอยกระโจนหลบการโจมตีจนหอบขึ้น ทำให้สุดท้ายกฤตติณณ์ต้องแบ่งสมาธิมาคอยดูแลเธอตลอดเวลา

นี่มันล้ำเอียงเกินไปไหม!

ฟ้าใสคร่ำครวญในใจว่า

ขึ้นชื่อว่าแมวย่อมเป็นสิ่งมีชีวิตที่เอาใจยากที่สุดในโลก ต่อให้กฤตติณณ์ทั้งปละบทั้งกลม มันก็ทำเพียงพ่นลมหายใจแรงๆ ตอนที่หันมาสบตากัน เด็กสาวยังคล้ายจะรู้สึกได้ว่า เจ้าเลื้อยบัดซบตัวนี้...กำลังมองเหยียดใส่เธอ!

ไอ้เลื้อยี่แสบนี่!...ฟ้าใสหัวกระตุก บอกตัวเองให้นิ่งเอาไว้ ข้อดีของเธอคือการเป็นคนใจเย็น ไม่อย่างนั้นก็มีหรือจะทนคบเด็กจูนีเบียวอย่างจินซีได้ตั้งหลายปี กับการยั่วแหย่แค่นี้ เธอยังรับมือไหว!

มุมปากของฟ้าใสปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ยังคงเป็นรอยยิ้มสงบเยือกเย็นตามแบบฉบับคุณหนูศรีรัตนโรจน์ แต่กฤตติณณ์ก็กลับลอบเหิงออกแล้วหนึ่งสาวหนึ่งเสือนี่คงไม่ได้คิดจะตีกันหรอกใช่ไหม

อย่าเห็นว่าฟ้าใสดูสงบเสงี่ยมเรียบร้อย วัตถุจากที่เธอเคยบุกไปโวยวายกับพ่อจนถูกตบกลับมา จับหัวน้ำหวานโขกผ่นหรือสั่งฟ้องนักข่าวยกแผงก็ชัดเจนแล้วว่าแท้จริงเธอมีนิสัยแข็งกร้าว สาวน้อยคนนี้ ในอีกเก้าปีข้างหน้าคือสาวไทป์บอสซีที่มีแต่คนหวั่นเกรง

ถึงอย่างนั้น เหตุการณ์ที่ผ่านมาก็สอนให้ฟ้าใสรู้แล้วว่าไม่อาจเอาอารมณ์เป็นที่ตั้ง คุณสมบัติทางจิตใจพัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดด เยือกเย็นขึ้นไม่น้อย ต่อให้ถูกยั่วแหย่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เหตุการณ์ที่กฤตติณณ์กังวลสุดท้าย

ก็ไม่ได้เกิด

ระหว่างทาง ทั้งสามเจอคนเป็นๆ อยู่สองสามครั้ง แต่ฟ้าใสก็จะพาหลบเสียงไปเสียทุกครั้ง เธอบอกว่าคนที่ติดอยู่นี่ล้วนเป็นตัวอันตราย ถ้าเสียงได้ก็ควรเสียงไปให้ไกล กลุ่มผู้มีอำนาจที่ไม่เกรงกลัวต่อบาปพวกนั้น พอมาอยู่ในโลกนี้ก็สลดคราบน้ำตาจรมอมปอมออกไปจนไม่เหลือ เรื่องชั่วช้าอย่างบังคับให้คนอื่นไปเป็นเหยื่อล่อตัวประหลาดสำหรับพวกเขาแล้ว ถือเป็นเรื่องเล็ก

“บางทีหมอนั่นก็อาจเป็นเหยื่อของคนพวกนั้น”

“เธอหมายถึง...คนที่โดนตัวประหลาดกิน?”

ฟ้าใสพยักหน้า “ก่อนหน้านี้หนูเคยเตือนเขาแล้วว่าอย่ารวมกลุ่มกับคนพวกนั้น แต่สุดท้ายเขาคงไม่ฟัง ในความคิดเขาข้างล่างนี่คงน่ากลัวเกินไป ต่อให้รู้ว่าคนพวกนั้นอันตรายก็คงได้แต่สองเสียงดูลักตั้ง”

กฤตติณณ์ขยับริมฝีปาก อยากจะถามว่าถ้าอย่างนั้นทำไมพวกเธอไม่ร่วมมือกัน ความคิดดังกล่าวเพิ่งผุดขึ้นมา ฟ้าใสก็ชิงเอ่ยก่อน

“ฟังไม่ได้คิดจะให้หนูร่วมมือกับเขาหรอกใช่ไหมคะ” เด็กสาวหัวเราะ “ลำพังตัวหนูยังเอาไม่รอดแล้วจะไปดูแลใครได้”

ฟ้าใสพูดถึงขนาดนี้แล้ว กฤตติณณ์ก็ไม่สามารถพูดอะไรได้อีก จะให้เขาบอกว่า ‘เธอควรช่วยเหลือคนอื่น’ ก็ออกจะโลกสวยเกินไป ขนาดเวลาเกิดอุบัติเหตุยังสอนให้ช่วยตัวเองก่อนเลยไม่ใช่หรือ ข้าคนที่ยินดีจะเสียสละชีวิตเพื่อคนแปลกหน้านั้นมีน้อยยิ่งกว่าน้อย กระทั่งตัวเขาเอง กฤตติณณ์ยังคิดว่าคงทำไม่ได้ ให้เขานำความคิดของโลกสวยพรรณนี้ไปยึดเยียดให้เธอเกรงว่าจะไม่เหมาะสม

พวกเขาเดินทางหลังสมิงทมิฬ ผ่านจากชั้นสี่ลงมายังชั้นสาม และก่อนจะถึงชั้นสอง ทั้งคู่ก็เลือกหยุดอยู่บริเวณห้องเก็บของที่ติดติดกับบันไดตั้งใจพักครู่หนึ่ง

จากข้อมูลที่ฟ้าใสเคยเล่า จำนวนตัวประหลาดในชั้นสองมากกว่าชั้นสามและสี่มากโข จนถึงตอนนี้ ชั้นที่คนฝ่ามาได้ไกลที่สุดคือชั้นสอง ยังไม่เคยมีใครไปไกลเกินกว่านี้ ดังนั้นการพักผ่อนเติมพลังจึงเป็นสิ่งสำคัญ

กฤตติณณ์ให้สมิงหมิฟเข้าไปสำรวจก่อน มองมันเดินไปเดินมาอย่าง
เกียจคร้านก่อนทั้งตัวลงนอนหมอบ พวกเขาก็มั่นใจแล้วว่าปลอดภัย

ฟ้าใส่กับกฤตติณณ์ช่วยกันปิดประตูลงกลอน ก่อนคุณหมอผีฝึกหัด
จะชักยันต์ออกมาตรงกับประตูพร้อมกันทีเดียวสามผืน ยันต์พวกนี้ทำขึ้นมา
จากกระเป่าผ้าสีแดงที่เจอในห้องพักครู อาณาพยอมไม่ดีเท่ายันต์จริง จึงได้
แต่อาศัยจำนวนเข้าสู่

เมื่อหันกลับมาในห้องก็เห็นเจ้าสมิงหมิฟไปลากผ้าที่ใช้คลุมของมาให้
ด้านหนึ่งเต็มไปด้วยฝุ่น แต่หากพลิกไปอีกทางยังพอใช้ได้อยู่ กฤตติณณ์
หยิบออกมาดู นับว่าพอกล่อมแกล้มใช้แทนผ้ารองนอนได้บ้าง

“เรอนอนพักก่อนเถอะ ระหว่างนี้เดี่ยวพี่เฝ้ายามให้เอง” กฤตติณณ์
เอ่ย ตัวเขาอาจโชคดีหน่อยตรงที่พอใช้อาคมเสริมกำลังได้ ทว่าฟ้าใส่นั้นไม่ใช่
ใบหน้าของเด็กสาวชืดขาว ต้องการพักผ่อนเต็มที่

ฟ้าใสพยักหน้า ไม่ปฏิเสธความหวังดีนี้ “ขอบคุณละ จันทนูนอน
ลักลอบทำนาที่แล้วจะมาเปลี่ยนกับพี่นะคะ”

เด็กสาวเดินไปยังผ้าปู ทว่ายังไม่ทันได้ทรุดตัวลงนอนก็โดนเจ้าสมิงหมิฟ
ชิงแยกเขี้ยวขู่ เล่นเอามนุษย์ตัวน้อยสะดุ้งโหยง และไม่ใช่ว่าแยกเขี้ยวขู่
ธรรมดา มันยังทิ้งร่างกายใหญ่โตลงไปในอนเหยียดยาวบนผ้าปู พ่นลมหายใจ
หนักๆ ใส่เหมือนกำลังบอกว่าถ้ากล้าก็ลงมานอนสิมนุษย์

เจ้าเสือ!

ฟ้าใสถึงกับไร้คำพูด คนเราถ้าลำเอียงก็ควรลำเอียงอย่างมีขีดจำกัด
หน่อยไหม ชืดจำกัดล่งคำว่า ‘ลำเอียง’ ของมันอยู่ตรงไหน ให้เรองมหา
ยังหาไม่เจอ!!

“นี่ เจ้าเสือ ลูก” กฤตติณณ์ล้ง มือขาวจิ้มกันมันไปที่อย่างมันเขี้ยว
ใครจะนึกว่ามันไม่เพียงไม่ฟัง ทางยาวๆ ยังตัวรัดรอบเอวคนล้ง ออกแรงดึง
จนกฤตติณณ์หงายหลัง ล้มลงไปนอนข้างตัวมัน

สมิงหมิฟเซ็ดหน้าขึ้นอย่างพอกพอใจ หันกลับไปมองฟ้าใส ทาง
สะบัดไปมาอีกครั้ง ใช้ภาษากายกล่าวอย่างหยิ่งผยองว่า ‘เออะ ไปได้แล้ว
ยายมนุษย์’

คุณหนูศรีรัตนโรจน์ข่มความคิดว่าอยากเอาไฟฉายทุบหัวเสือ
อย่างสุดกำลัง

ไอ้แมวเก็นมันจะเก็นไปหน้อยไหม!

“ฟ้า คือ...”

“ไม่เป็นไรละ พี่นอนไปเถอะ เดี่ยวหนูไปนอนตรงนู้นได้” ถึงในใจเธอ
จะนึกถลกหนังเสือไปทำพรมเช็ดเท้าแล้วสิบรอบ ริมฝีปากก็ยั้งยกยิ้มออกมา
อีกทั้งเธอยังถือทูลู เรื่องต้องให้คนอื่นเสียสละเพื่อตน สำหรับเธอแล้ว
ไม่จำเป็น

เมื่อเด็กสาวแสดงท่าทีชัดเจนว่าไม่มีทางลงไปนอนเด็ดขาด กฤตติณณ์
จึงได้แต่ปล่อยเลยตามเลย

“งั้นเธอนอนเถอะ เดี่ยวครบสิบห้านาทีพี่จะปลุกให้”

“คะ” นอนมองฟ้าใสไปนั่งขัดตัวหลับตาพิงผนัง ในใจกฤตติณณ์
ก็รู้สึกผิด ปลายนิ้วขยับหยุกหยิกก่อนจะหยิกพุงเจ้าสมิทมิฟอย่างมันเขี้ยว

“แบบนี้ไม่น่ารักเลยรู้ไหม”

ไม่รู้ทำไม ยิ่งสบตามันเขากลับค่อยๆ หายกลัวเจ้าสมิทมิฟตัวนี้
ในใจยังคล้ายรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด คุณเสือผู้พยายามทำตัวเป็น
แมวร้องเหมียวหน้ซื่อตาใส แสร้งทำเป็นไม่เข้าใจว่าตัวเองผิดตรงไหน
มันแค่อยากให้เจ้านายนอนสบายๆ เอง

ไม่ชอบเธอ ไม่ชอบเธอ

อึ้งเท่าวงอยู่บนเอนสอบกิริยาคล้ายจะกอด เจ้าเสือเอาหัวมันวางบนบ่า
กฤตติณณ์ ก่อนแลบลิ้นเลียแก้มอย่างออต้ออัน

“ไม่ต้องมาทำอันเปลี่ยนเรื่องเลยนะเรา” ชายหนุ่มขยี้หัวมัน เล่นเอา
คุณสมิทมิฟต้องหงนหน้าหลบเป็นพัลวัน เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่ยอมแพ้ มัน
ก็เอาจู๋เท้ากดหน้าอกกฤตติณณ์จนหงายหลัง

ทั้งๆ ที่อยู่ในท่วงท่าอันตราย แต่ในใจเขากลับไม่รู้สึกหวาดกลัว
ตรงกันข้าม ความรู้สึกคุ้นเคยอันแปลกประหลาดกลับยิ่งทวีความเข้มข้น

เหมือนกับว่าเคยเจอมันที่ไหนมาก่อน

กฤตติณณ์เอาจู๋เท้ามันเบาๆ เอ่ยเสียงนุ่มว่า “ก็ได้ ฉันจะนอนแล้ว

แกเองก็นอนด้วยเถอะ”

แน่นอนว่านั่นก็เป็นแค่คำกล่าวพลบ อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องมีคนหนึ่งเฝ้ายามอยู่ และหากพูดกันตามตรง เขาไม่ไว้ใจให้ใครเฝ้ายามทั้งนั้น

เจ้าเลื้อยหรีดตาลงน้อยๆ มันก้มหน้าลงเลียแก้มกตฤตติณณ์อย่างนุ่มนวล ดวงตาสีดำสนิทดูนั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยนลึกล้ำ

“ไม่เป็นไร นายยังมีฉัน”

ทั้งๆ ที่มันไม่ได้พูด แต่รูปหนึ่งกตฤตติณณ์กลับคิดว่าตัวเองได้ยินคำกล่าวนี้นี้

ความอบอุ่นรายล้อมดูจะปลอบโยนให้ประสาทสัมผัสที่เครียดเกร็งมาตลอดของเขาค่อยคลายลง กลิ่นอายอันคุ้นเคยนั้นโอบล้อมแทรกซึมผ่านรูขุมขน มอบความรู้สึกไม่ต่างจากเช่อยู่ในบ่อน้ำร้อน เปลือกตากตฤตติณณ์ค่อยๆ หนักอึ้ง ทว่าเขายังฝืนลืมขึ้นอย่างตื้อตึง

นั่นเป็นตอนที่สมีงทมพิพาททำท่าเหมือนจะยี้ม

ร่างกายใหญ่โตผละออกไป มันขยับตัวไปนั่งหันหน้าเข้าหาประตูทางยาวๆ กวัดแกว่ง ไม่นานก็เปะลงบนดวงตาที่จะปิดแหล่ไม่ปิดแหล่ คล้ายจะบอกกับเขาว่านอนได้แล้ว เรียกเสียงหัวเราะเบาๆ จากเจ้าคนคือ

“ก็ได้ ลีบห่านาทีนะ”

สมีงทมพิพาส่งเสียงครางเบาๆ เหมือนตอบรับ ได้ยินแบบนี้กตฤตติณณ์จึงหลับตาลงอย่างวางใจ ใครจะรู้ว่าการตั้งใจหลับแค่ลีบห่านาทีนี้...กลับลากยาวไปถึงสามชั่วโมง!

“เชี่ย!” กตฤตติณณ์ถึงกับสะดุ้งเมื่อลืมตาขึ้นมาดูนาฬิกา “ทำไมเธอไม่ปลุกพี่”

ฟ้าใสกลอกตามองบน พี่ควรไปถามเจ้าเลื้อยข้างตัวพี่มากกว่าไหม มันยอมให้หนูเข้าใกล้ที่ไหน

แน่นอนว่าทั้งหมดล้วนเป็นแค่ความคิดในใจ สุดท้ายเธอก็ไม่ได้พูด

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ข้างนอกนั้นเงียบมาก ระหว่างที่พี่หลับ หนูได้ยินเสียงกริรร้องอยู่แค่ไม่กี่ครั้ง ไม่มีตัวประหลาดพยายามจะบุกเข้ามาในนี้ด้วย” เด็กสาวว่า เห็นได้ชัดว่าระหว่างที่กตฤตติณณ์พักผ่อน เธอก็ถือโอกาส

ทำความสะอาดตัวเองและพักเอาแรงเพียงพอแล้ว สีหน้าจึงดูสดชื่นแจ่มใสขึ้นหลายส่วน เวลาที่เธอกำลังทดสอบความคมของคัตเตอร์ที่หาเจอในห้องข้างกายยังมีไม้พลองวางไว้อีกด้าม ชัดเจนว่าไม่คิดจะพึ่งเจ้าเสือแล้ว

กฤตติณณ์พยักหน้า ไหลสัมผัสได้ถึงแรงสะกิด เมื่อหันหน้าไปก็พบคุณสมิงหมิที่กำลังมองตาแป๋ว ในปากคาบกระเป๋าสีอาหารไว้

“ทำไม หิวเธอ”

สมิงหมิฟ่ายหัว เอากระเป๋ามาวางไว้ตรงหน้า ใช้จมูกกุนตันมันเข้ามาหา ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ “อย่าบอกนะว่าจะให้ฉันกิน”

สมิงหมิพยักหน้า เอาเท้าตบๆ กระเป๋ามาๆ ย้ำแล้วย้ำอีกว่า นี่ๆ มนุษย์กินข้าวได้แล้ว

ชายหนุ่มหยิบขนมปังออกมาแบ่งกับฟ้าใส เจ้าก้อนนี้เหลืออยู่แค่ก้อนเดียว เป็นขนมปังที่มีไส้เนยยิ่งกว่าเนย สองหนุ่มสาวจึงตกลงกันว่า จะลองเสี่ยงดวง ใครโชคดียิ่งได้ไส้เยอะไป และผู้โชคร้ายก็ไม่พินคุณชายหาญสุวรรณ ชิกที่เขาฉีกมานั้นถึงกับเป็นขนมปังล้วน อนาถาจนแทบหลังน้ำตา

เจ้าเหมียวตัวโตส่งเสียงพืดพืดๆ เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจ เล่นเอาสาวน้อยคิ้วกระตุก น้อยปากกนะว่าขนาดขนมปังเธอมันก็จะแย่งไปให้จิวเกอ ขอร้องละ ช่วยเหลือความยุติธรรมในใจแทนหน่อยได้ไหม!

มือขาวเขกหัวมันเบาๆ

“เลิกแก่งน่องเขาได้แล้ว” กฤตติณณ์ดูขณะจับขนมปัง เขาทำท่าจะแบ่งให้ แต่มันกลับใช้อุ้งเท้าดันกลับมา แถมยังโกยขนมออกมาจากกระเป๋าสองสามห่อ ราวกับกลัวว่าเขาจะไม่อิ่ม น่ารักเสียจนอยากจะหอมหัว

“จะว่าไป อยู่กันแบบนี้จะเรียกว่าแกตลอดก็คงไม่ดี ว่าใครคนเก่งอยากได้ชื่อไหม” กฤตติณณ์จับอุ้งเท้าที่เก็บเล็บอย่างเรียบร้อยเล่น เจ้าแมวขนฟูเอียงคอกน้อยๆ วูบหนึ่งฟ้าใสถึงกับนึกว่าตัวเองกำลังนั่งดูสารคดีสัตว์โลก

“พี่จะตั้งชื่อให้มัน รู้หรือยังคะว่ามันตัวผู้หรือตัวเมีย”

“อ๊ะ นั่นสิ แกตัวผู้หรือตัวเมียเนี่ย ไหน ยกขาให้พี่ดูหน่อยเร็ววว”

ชั่วพริบตาที่ได้ยินคำว่า ‘ดูไข่’ หูลิ้นๆ ของเจ้าสมิงหมิพก็ยกตั่ง กระเด็นตัวตรง ทว่าก็ยังช้าเกินกว่าสุนัขจอมเจ้าเล่ห์ที่พุ่งเข้ามากัดคอมนั้ไว้ ทำเอาคุณเสือผู้ถูกโจมตีร้องเมี้ยวๆ อยากรจะตบมนุษย์ชั่วร้ายออกไปแต่ก็กลัวว่าจะทำเขาบาดเจ็บ สุดท้ายการโจมตีอันเหี้ยมโหดดุ้นที่เคยตะบปัสต์ัวประหลาดครั้งเดียวตายจึงกลายเป็นหมัดแมวสุดนุ่มนั้มน่าสงสาร

กฤตติณณ์ส่งเสียงซู่เบาๆ ดวงตาสีน้ำตาลแดงเป็นประกายวาววับ สีหน้าชั่วร้ายเหมือนพวกโจรลวนลามเด็กสาว

“ร้องไปก็ไม่มีใครมาช่วยหรอกนะคนแก่ง แถมจะเรียกพวกตัวประหลาดมาโจมตีด้วย มามะ ยอมพี่เถอะน้า”

ฟ้าใสหลุดคำ “พี่ก็ไปแก้งมัน!”

กฤตติณณ์ไหวไหล่ “ช่วยไม่ได้เนี่ย ถ้ามันเป็นตัวผู้ ชินพี่ตั้งชื่อว่าเอลิซาเบทก็คงไม่ดีสิ จริงไหม หรือแกอยากชื่อเอลิซาเบท” เอานั้จิ้มจมูกจิกๆ ะๆ “ว่าไง หรือจะชื่อน้องกิ๊ฟ เซอร์รี น้องไวน์...”

สมิงหมิพแยกเขี้ยวอึ้มอึ้ม ทำทางเหมือนอยากร้องไห้แต่ไร้หน้าตามันหันซ้ายหันขวา สุดท้ายไปสะดุดตากับกองหนังสือเรียนที่ถูกวางทิ้งไว้ เป็นหนังสือเรียนภาษาไทย บนหน้าปกมีรูปอนุสาวรีย์พ่อขุนราม ดวงตามันพล้นเปล่งประกาย ธิบยั้ยั้เท้าไปตบๆ ลงบนหน้าปกอย่างแข็งขัน

“แกชื่อราม?”

สมิงหมิพส่ายหน้า

“หนูว่ามันกำลังหมายความว่าตัวเองเป็นตัวผู้หรือเปล่า”

คราวนี้นั้ยธิบยั้ยั้หัวอย่างรวดเร็ว

“ที่แกก็ตัวผู้นี่เอง” สายตากฤตติณณ์วนเวียนอยู่ตรงสะโพก ทำเอาเจ้าสมิงหมิพรู้สึกอันตราย ธิบยั้ยั้ไปปิดตรงหว่างขา เห็นท่าที่ระแวดระวังเหมือนสาวน้อยของมันแล้วกฤตติณณ์ก็หัวเราะพริต เข้าไปกัดคอคอบหลังปลอบ “โอ้ๆ ขอโทษนะคนแก่ง ไม่แก้งแล้ว”

บนตัวสมิงหมิพมีกลิ่นหอมจางๆ หากไม่ตั้งใจดมก็คงไม่รู้ แต่กลิ่นนี้ทำให้เขานึกถึงเพลิง

ทั้งๆ ที่ไม่ได้เจอกันแค่แป๊บเดียว ไม่รู้ทำไมเขาถึงคิดถึงหมอนั้นขึ้นมา
แล้ว กฤตติณณ์กระชับอ้อมแขน ก่อนจวบลงไปบนหน้าผากของเจ้าสมิงทมิฬ
อย่างมันเขี้ยว เล่นเอามันเล็กเล็กแตกตื่น ยกอุ้งเท้าขึ้นมาแปะหน้าผาก
เบิกตาโตหน้าตาตลกเสียจนกฤตติณณ์หลุดหัวเราะอีกรอบ

เลืออะไรน่าเกล้งเป็นบ้า!

“เอ นายตัวสีดำ...ดำ...จ้ะซื้อแป๊ปปี้แล้วกัน ดีไหม”

สมิงทมิฬไม่พอใจ สายหน้าในทันที ไม่ ไม่ ไม่

“ไม่ชอบเหรอ” เห็นมันปฏิเสธอย่างจริงจัง คนตั้งชื่อให้ก็เผยสีหน้า
เสียอกเสียใจแล้ว หัวคิ้วเจ้าจิ้งจอกก็เลิกขึ้นน้อยๆ ดวงตาสีน้ำตาลแดงระริก
ไหวรากับมีน้ำตาเคลือบฉาบ “ไม่ชอบชื่อที่ฉันตั้งขนาดนั้นเลยเหรอ”

เจ้าสมิงทมิฬย่ำอุ้งเท้ามาปิดตา ทว่าหน้าเศร้าที่มันย่ำเท้าหลังมาปิดหู
ไม่ได้ น้ำเสียงเศร้าหมองของคนตรงหน้าก็ยังเล็ดลอดเข้ามาอยู่ดี

“นี่ ชื่อที่ฉันตั้งให้มันแย่ขนาดนั้นเลยเหรอ”

สมิงทมิฬ “...”

มันฟังดูตลกจะตาย ไม่เอา!

“มันน่ารักมากเลยนะ แป๊ปปี้ น่องซี่ น่องซี่ขา”

สมิงทมิฬ “...”

บอกว่าไม่!

“ถ้าไม่ชอบถึงขนาดนั้นก็ไม่เป็นไร พี่รู้ว่าชื่อที่พี่ตั้งคงไม่เพราะ แต่ว่าให้
ฟ้าใส่ตั้งชื่อเพราะๆ ให้นายก็แล้วกันนะ”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความเสียใจระคนน้อยใจอย่างล้นเหลือ ชวนให้
ผู้คนรู้สึกสงสารใจอ่อนโยนวบยาบ แสบอยากจะประเคนทุกอย่างให้

เจ้าเหมียวตัวโตตรงนี้อค่อยๆ ลดอุ้งเท้าลงมาก่อนจะเอาหัวซุกหน้าอก
กฤตติณณ์อย่างจำยอม

ก็ได้...ชื่อนี้ก็ได้...สมิงทมิฬผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรอย่างมัน...

ชื่อแป๊ปปี้ก็ได้...